

Et af spørgsmålene er naturligvis, om det, at lægerne bliver frataget muligheden for at tage hensyn til de pårørende, i det hele taget vil have nogen virkning eller i realiteten er et teoretisk problem. Ministeren har været lidt inde på det. Ministeren brugte udtrykket, at det kun sker i uhyre sjældne tilfælde, at pårørende sætter sig imod det, og derfor kunne jeg godt tænke mig at slutte af med at spørge, om ministeren kan præcisere lidt mere, hvor ofte det egentlig sker.

Henriette Kjær (KF):

Vi vil gerne være med til at gøre en indsats for, at flere melder sig som organdonorer. Det er jo bemærkelsesværdigt, at hver gang medierne beskæftiger sig med mangelen på organer, stiger antallet af personer, der melder sig som donorer, mærkbart, og der er på den baggrund klart behov for mere omtale og flere informationskampagner. Det er sørgeligt, at vi ikke er i stand til at skaffe organer nok, når man faktisk har mulighed for at redde folks liv ved at ind-sætte et nyt organ, så derfor må indsatsen øges.

I Det Konservative Folkeparti mener vi også, det ville være en god idé, hvis man på en eller anden måde kunne sende materiale ud til unge mennesker, når de bliver myndige. Hvis der alligevel skal en kuvert af sted fra det offentlige, bør det være muligt at sende et brev med om, at der er brug for organer, og at man kan melde sig som donor.

Fremskridtspartiet vil med dette beslutningsforslag pålægge regeringen at fremsætte et lovforslag, der skal sikre, at tilsagn om donation af organer bliver juridisk bindende, så pårørende ikke kan omstøde den pågældendes beslutning. Jeg har forståelse for synspunktet. Det bør være således, at når man som levende og tænkende menneske har gjort op med sig selv, at man vil donere sine organer, skal denne beslutning respekteres.

Men når der i bemærkningerne til loven om hjernedødkriteriet står noget om, at man skal tage hensyn til de pårørende, må jeg sige, at det kan der altså også findes argumenter for. Det er jo kun i ganske få tilfælde, de pårørende kan finde på at modsætte sig den hjernedødes ønske. Det vil derfor ikke løse det problem, at vi har for få organer, for det er jo kun i meget få tilfælde, man ikke har fulgt de pårørendes ønske om ikke at udtage et organ.

Jeg må også sige, at det må være ualmindelig svært at se sin hjernedøde søn eller datter ligge varm og trække vejret og næsten ligne en, der

bare sover; det må være ualmindelig svært at sige til lægerne: Værsgo at gå i gang! Det kan godt være, vi som rationelt tænkende mennesker sagtens kan sige, at man skal respektere den hjernedødes ønske om at være donor, men vi må også respektere, at det er svært for den pårørende.

Da problemet er så lille, som det faktisk er, er vi ikke parate til at lave loven om hjernedøds-kriteriet og dens bemærkninger om. Vi mener også, det er lige lovlig vidtgående, at alle myndige borgere skal stilles over for et valg om at blive organdonor. Kort sagt: Vi har nok de samme mål som Fremskridtspartiet i denne sag, men midlerne til at nå dem er ikke de samme, så vi afviser forslaget.

Jørn Jespersen (SF):

I SF kan vi ikke støtte Fremskridtspartiets beslutningsforslag, selv om vi har en del forståelse for sigtet med forslaget.

Vi er enige i, at der er en stor gruppe mennesker, som har et helt berettiget ønske om, at flere ville melde sig som organdonorer, nemlig de meget syge, hvis eneste chance er, at der bliver mulighed for at få en organtransplantation. På den anden side er der en lang række etiske overvejelser om, hvor store krav vi skal stille til befolkningen med hensyn til at tage stilling til de spørgsmål, og derfor er vores konklusion på det dilemma, forslaget bringer os alle sammen i, at oplysning til befolkningen skal være metoden til at skaffe flere organdonorer.

Jeg kan oplyse, at man i Frederiksborg Amt i forbindelse med en offentlig diskussion af sundhedsplanen har haft ganske god succes med at skaffe flere organdonorer, netop fordi man her fik diskussionen i den rette sammenhæng, nemlig den overordnede prioritering i sundhedsvæsenet. Det har også noget at gøre med en diskussion om, hvilket sundhedsvæsen vi ønsker at have i fremtiden, og hvilke behandlingsformer vi skal satse på. Samtidig indgår spørgsmålet om, hvad forskellige tiltag kræver af borgerne, både økonomisk og menneskeligt.

Fremskridtspartiets forslag om, at et tilsagn om organdonation skal være juridisk bindende, så de pårørende ikke længere har noget at skulle have sagt, synes vi ikke er særlig etisk forsvarligt. Vi har faktisk stor forståelse for, at pårørende i en given situation kan have nogle ret stærke ønsker, som skal kunne indvirke på beslutningen, selv om den afdøde har tilmeldt sig.